บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ภาษาไทยเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาไท-กะได เป็นภาษาคำโดด เป็นภาษาวรรณยุกต์ และเป็นภาษาที่มีการใช้คำลักษณนาม ส่วนภาษาจีนเป็นภาษาหนึ่งในตระกูลภาษาจีน-ทิเบต ซึ่งก็เป็นภาษาคำโดด เป็นภาษาวรรณยุกต์และเป็นภาษาที่มีการใช้คำลักษณนามเช่นเดียวกับภาษาไทย ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็มีการใช้คำลักษณนามเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะพิเศษที่แตกต่างจากภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่ไม่มีการใช้คำลักษณนาม ดังนั้น การใช้คำลักษณนามจึงเป็นลักษณะร่วมกันของทั้งภาษาไทยและภาษาจีน แต่เมื่อนำคำลักษณนามของทั้งสองภาษามาศึกษาและเปรียบเทียบกัน พบว่ามีความเหมือนและแตกต่างกัน งานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาวิธีการใช้ของคำลักษณนามในทั้งสองภาษา และศึกษาเปรียบเทียบเกณฑ์การจำแนกสิ่งของทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน จากผลการศึกษาเกี่ยวกับคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีน สามารถสรุปและอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

การจำแนกประเภทและศึกษาวิธีการใช้คำลักษณนาม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกประเภทคำลักษณนามทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

คำลักษณนามในภาษาไทยที่ได้ศึกษาในครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 95 คำ ซึ่งได้จำแนกประเภทได้ดังนี้

1. คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำนาม มีจำนวนทั้งหมด 92 คำ

1.1 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามที่เป็นเอกพจน์

1.1.1 ใช้กับคำนามที่เป็นเอกพจน์และเป็นรูปธรรม

1.1.1.1 ลักษณนามเดี่ยว

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1.1.1.1.1 ใช้กับมนุษย์ มีจำนวนทั้งหมด 7 คำ

1.1.1.1.2 ใช้กับอมนุษย์ มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.1.1.1.3 ใช้กับสัตว์ มีคำเดียว

1.1.1.1.4 ใช้กับพืช มีจำนวนทั้งหมด 7 คำ

1.1.1.1.5 ใช้กับสถานที่ มีจำนวนทั้งหมด 6 คำ

1.1.1.1.6 ใช้กับสิ่งของ

1.1.1.2 ลักษณนามกลุ่ม มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.1.2 ใช้กับคำนามที่เป็นเอกพจน์และเป็นนามธรรม มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.2 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามที่เป็นพหูพจน์และเป็นรูปธรรม

1.2.1 ใช้กับมนุษย์ที่อยู่รวมกัน มีจำนวนทั้งหมด 4 คำ

1.2.2 ใช้กับพืชหรือส่วนของพืชที่อยู่รวมกัน มีจำนวนทั้งหมด 2 คำ

1.2.3 ใช้กับสิ่งของที่อยู่รวมกัน มีจำนวนทั้งหมด 5 คำ

2. คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำกริยา มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

คำลักษณนามในภาษาจีนที่ได้ศึกษาในครั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 138 คำ ซึ่งได้จำแนกประเภทได้ดังนี้

1. คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำนาม มีจำนวนทั้งหมด 119 คำ

1.1 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามที่เป็นเอกพจน์

1.1.1 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามเอกพจน์และเป็นรูปธรรม

1.1.1.1 คำลักษณนามเดี่ยว

1.1.1.1.1 คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ มีจำนวนทั้งหมด 6 คำ

1.1.1.1.2 คำลักษณนามที่ใช้กับอมนุษย์ มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.1.1.1.3 คำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ มีจำนวนทั้งหมด 7 คำ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

1.1.1.1.4 คำลักษณนามที่ใช้กับพืช มีจำนวนทั้งหมด 8 คำ

1.1.1.1.5 คำลักษณนามที่ใช้กับยา มีจำนวนทั้งหมด 8 คำ

1.1.1.1.6 คำลักษณนามที่ใช้กับสถานที่ มีจำนวนทั้งหมด 10 คำ

1.1.1.1.7 คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ

1.1.1.2 คำลักษณนามกลุ่ม มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.1.2 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามเอกพจน์และเป็นนามธรรม มีจำนวนทั้งหมด 12 คำ

1.2 คำลักษณนามที่ใช้กับคำนามที่เป็นพหูพจน์

1.2.1 คำลักษณนามที่ใช้กับมนุษย์ มีจำนวนทั้งหมด 13 คำ

1.2.2 คำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ มีจำนวนทั้งหมด 3 คำ

1.2.3 คำลักษณนามที่ใช้กับพืช มีจำนวนทั้งหมด 4 คำ

1.2.4 คำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของ มีจำนวนทั้งหมด 11 คำ

2. คำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำกริยา มีจำนวนทั้งหมด 19 คำ

จากการจำแนกประเภทและศึกษาวิธีการใช้คำลักษณนามทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่า คำลักษณนามในภาษาจีนสามารถจำแนกประเภทหลักได้เหมือนกับภาษาไทย กล่าวคือ ทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ต่างก็มีคำลักษณนามที่ใช้ประกอบกับคำนาม และคำกริยา ส่วนใช้ประกอบกับคำนามนั้น ก็สามารถแบ่งย่อยอีก เช่น ใช้กับมนุษย์ อมนุษย์ สัตว์ พืช สิ่งของ เป็นต้น การจำแนกประเภทหลักของคำลักษณนามในภาษาจีนเหมือนกับภาษาไทยนั้น อาจเนื่องจากคำลักษณนามเป็นคำที่บ่งบอกลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ในสังคม และประเทศไทยกับประเทศจีนมีความใกล้ชิดกันทั้งภูมิศาสตร์ซึ่งเป็นประเทศเอเชียเช่นกัน และความสัมพันธ์ กล่าวคือ ประเทศจีนกับประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความสัมพันธ์ไมตรีอันยาวนาน จึงทำให้ประเทศทั้งสองมีความเหมือนและคล้ายคลึงกัน เช่น ในด้านการเคารพผู้ใหญ่ เชิดชูผู้มีความรู้ นอกจากนี้แล้ว ประเทศทั้งสอง ต่างก็เป็นประเทศเกษตรกรรม ซึ่งมีการเลี้ยงสัตว์และปลูกพืชต่าง ๆ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่า ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน คำลักษณนามคำเดียวกันสามารถใช้ประกอบกับคำนามหลายประเภทได้ เช่น ในภาษาไทย คำว่า “นาง” “องค์” ใช้ได้ทั้งมนุษย์ และอมนุษย์ ในภาษาจีน คำว่า “个 gè” ใช้ได้ทั้งมนุษย์ อมนุษย์ และพืชผล คำว่า“条 tiáo”ใช้ได้ทั้งสัตว์ และพืช นอกจากที่กล่าวไว้แล้วนั้น ยังพบว่า ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน คำนามคำเดียวกันสามารถที่จะใช้คำลักษณนามได้หลายคำ เช่น ในภาษาไทย คำนาม กรวด ใช้คำลักษณนามได้ทั้งคำว่า ก้อน และคำว่า เม็ด ซึ่งต้องพิจารณาจากขนาดของกรวด หากกรวดนั้นมีขนาดเล็กก็มักจะใช้คำว่า เม็ด หากกรวดนั้นมีขนาดใหญ่หน่อย ก็มักจะใช้คำว่า ก้อน กล่าวคือ คำว่า เม็ดจะใช้กับสิ่งของที่มีขนาดเล็กกว่า ส่วนคำว่า ก้อน นั้น มักจะใช้กับสิ่งของที่มีขนาดใหญ่กว่า ในภาษาจีน คำนาม 教授 jiào shòu ซึ่งมีความหมายว่าศาสตราจารย์ หรือคำนาม 学者 xué zhě ซึ่งมีความหมายว่า นักวิจัย คำ 2 คำนี้ ใช้คำลักษณนามได้ทั้งคำว่า 名 míng ซึ่งตรงกับคำภาษาไทยว่า คน และคำว่า 位 wèi ซึ่งตรงกับคำภาษาไทยว่า ท่าน ดังนั้นต้องพิจารณาจากกาลเทศะในการใช้ภาษา กล่าวคือ หากต้องการแสดงความเคารพก็ควรเลือกใช้คำว่า 位 wèi หากใช้ในกรณีที่ไม่จำเป็นต้องแสดงความเคารพ หรือใช้ในกรณีที่ไม่เป็นทางการนั้น สามารถใช้คำว่า 名 míng ซึ่งก็เป็นภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาจีน ดังที่กล่าวไว้นั้น แสดงให้เห็นว่า การใช้คำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีนมีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากต่างก็ให้ความสำคัญในการเลือกใช้คำตามสถานการณ์และกาลเทศะ นอกจากนี้แล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า ทั้งชาวไทยและชาวจีนต่างก็เป็นคนที่ช่างสังเกต จึงสามารถพบความเหมือน ความคล้ายคลึงและแตกต่างกันของสิ่งของต่าง ๆ ดังนั้น จึงทำให้ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็มีการเลือกใช้คำลักษณนามต่างกันสำหรับคำนามคำเดียวกัน และมีการใช้คำลักษณนามคำเดียวกันสำหรับสิ่งของที่เป็นคนละประเภท

นอกจากนี้แล้ว จากการศึกษาคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีนยังแสดงให้เห็นว่า คำลักษณนามในภาษาทั้งสอง มีความอุดมและหลากหลาย ดังนั้น หากจะเลือกใช้คำลักษณนามนั้น ควรจะพิจารณาคำนามหรือคำกริยานั้น ๆ ให้รอบคอบก่อน จึงจะสามารถเลือกใช้คำลักษณนามได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับสถาณการณ์และกาลเทศะ

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

จากการจำแนกประเภทและศึกษาวิธีการใช้คำลักษณนามทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน พบว่า คำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีนมีความแตกต่างกัน เช่น ในคำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์นั้น คำลักษณนามที่ใช้ในภาษาจีนมีจำนวนมากกว่าภาษาไทย อาจเนื่องจาก ชาวไทยพิจารณาสัตว์ต่าง ๆ ในภาพกว้าง คือเป็นสิ่งมีชีวิตและไม่ใช่มนุษย์ ส่วนชาวจีนได้พิจารณาในภาพละเอียด ซึ่งพิจารณาจากลักษณะรูปร่างหน้าตา หรือเป็นสัตว์เลี้ยงหรือไม่ นอกจากนี้แล้ว ยังพบว่าชาวไทยกับชาวจีนต่างก็มีมุมมองของตนเองซึ่งมีความแตกต่างกัน เช่น คำว่า “เก้าอี้” ในภาษาไทยใช้คำลักษณนามคำว่า “ตัว” ซึ่งพิจารณาว่า เป็นสิ่งที่มีแขนมีขา ส่วนในภาษาจีน ใช้คำลักษณนามคำว่า “把 bǎ” ซึ่งพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่มีที่จับที่ถือ ดังตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ชาวไทยกับชาวจีนมีมุมมองต่างกันในการพิจารณาลักษณะของสิ่งต่าง ๆ เนื่องจากชาวไทยกับชาวจีนอยู่ในสังคมต่างกัน และวัฒนธรรมก็มีความแตกต่างกัน จึงทำให้แนวความคิดมีความแตกต่างกันไป นอกจากนี้แล้ว การมีแนวความคิดหรือมุมมองต่างกันนั้นก็เป็นสิ่งที่ปกติซึ่งเป็นไปตามกฎธรรมชาติ สังคมหรือวัฒนธรรมไม่ได้บังคับคนเราต้องใช้มุมมองเดียวกันในการพิจารณาสิ่งเดียวกัน ดังนั้น การใช้คำลักษณนามต่างกันในภาษาไทยและภาษาจีนสำหรับสิ่งเดียวกันจึงเป็นเรื่องปกติ เนื่องจากผู้ใช้ภาษาได้พิจารณาสิ่งของในมุมมองต่างกัน

การเปรียบเทียบเกณฑ์การจำแนกคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีน

จากการศึกษาเปรียบเทียบเกณฑ์การจำแนกนั้น พบว่า ในภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็ใช้เกณฑ์การจำแนกที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน กล่าวคือ

ในด้านการจำแนกสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์นั้น ทั้งไทยและจีนต่างก็ไม่ได้เน้นเพศเป็นตัวกำหนดในการจำแนกประเภท แต่มีการใช้วัย อาชีพ ชนชั้น เป็นตัวกำหนดในการพิจารณาการจำแนกประเภท เช่น แบ่งตามวัย ในภาษาไทยได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ วัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ แต่ไม่ชัดเจน คือคำว่า “คน”ใช้ได้ทั้งผู้ใหญ่และเด็ก แต่คำว่า “ท่าน”นั้นจะไม่ใช้ กับเด็กในภาษาจีนก็เช่นกัน คือคำว่า “位 wèi”ใช้ได้แต่ผู้ใหญ่เท่านั้น ตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ทั้งชาวไทยและชาวจีน

ซึ่งเป็นชาติที่ยึดมั่นในศีลธรรม ต่างก็เป็นคนที่ให้ความเคารพผู้ใหญ่ แบ่งตามอาชีพ ในภาษาไทย คำว่า “ท่าน”จะใช้กับผู้ที่มีอาชีพได้รับยกย่องทางสังคม คำว่า “นาย” ใช้กับทหาร ตำรวจ ส่วนในภาษาจีนนั้น ผู้ที่ประกอบอาชีพได้รับยกย่องก็จะใช้คำว่า “位 wèi” ซึ่งแสดงความเคารพและเชิดชู ตามปรกติแล้วผู้ที่ประกอบอาชีพได้รับยกย่องนั้น มักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ ดังนั้น ตัวอย่างนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ทั้งชาวไทยและชาวจีนต่างก็ให้ความเคารพและเชิดชูผู้ที่มีความรู้ ซึ่งเป็นชาติที่มีความอารยธรรม แบ่งตามชนชั้น ในภาษาไทยแบ่งเป็น 3 ระดับ กล่าวคือ ระดับกษัตริย์และเจ้านายชั้นสูง ใช้คำว่า“พระองค์”หรือ “องค์” ระดับพระสงฆ์ ใช้คำว่า “องค์” หรือ “รูป” ระดับสามัญชน ใช้คำว่า “คน”หรือ “ท่าน” ส่วนในภาษาจีนแบ่งเป็น 2 ระดับ กล่าวคือ ระดับเจ้านายชั้นสูง ผู้ที่มีความรู้ ใช้คำว่า“位 wèi” ระดับสามัญชน ใช้คำว่า “个 gè” ตัวอย่างนี้ แสดงให้เห็นว่า ในภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็มีการแบ่งมนุษย์โดยใช้ชนชั้นเป็นตัวกำหนด แต่ก็มีความแตกต่างกันด้วย ดังที่กล่าวไว้แล้วนั้นความแตกต่างกันนั้น เนื่องจากไทยกับจีนมีความแตกต่างกันในด้านระบบการปกครอง ความนับถือทางศาสนา และวัฒนธรรมที่สืบทอดต่อกันมา เช่น ความแตกต่างในด้านการนับถือทางศาสนา เนื่องจากชาวไทยนับถือศาสนาพุทธเป็นหลัก ดังนั้น พระสงฆ์จึงมีฐานะสูงทางสังคม คำลักษณนามที่ใช้กับพระสงฆ์นั้นจึงต้องต่างกับคนทั่วไป สำหรับชาวจีนนั้น ความนับถือทางศาสนามีความหลากหลาย ดังนั้น จึงถือว่า พระสงฆ์เป็นผู้ที่มีความรู้และควรให้ความเคารพ ดังนั้นใช้คำว่า“位 wèi” ในด้านการแบ่งสิ่งมีชีวิตประเภทมนุษย์ก็มีความแตกต่างกัน คือ ในภาษาไทยไม่มีการแบ่งตามความประพฤติ กล่าวคือ ไม่ว่าคนดีหรือคนเลวต่างก็ใช้คำลักษณนามคำเดียวกัน คือ คำว่า “คน” ส่วนในภาษาจีนนั้น ได้แบ่งมนุษย์เป็น 2 กลุ่ม ตามความประพฤติ กล่าวคือ ถ้าเป็นกลุ่มที่มีความประพฤติไม่ดี ก็จะใช้คำว่า “股 gǔ” “伙 huǒ” ซึ่งใช้กับกลุ่มคนที่เป็นผู้ใหญ่และมีประพฤติไม่ดีเท่านั้น ซึ่งแตกต่างกับภาษาไทย

ในด้านการจำแนกสิ่งมีชีวิตประเภทอมนุษย์นั้น ทั้งไทยและจีนต่างก็ไม่ได้เน้นเพศเป็นตัวกำหนดในการจำแนก แต่มีการแบ่งตามระดับชั้น กล่าวคือ ในภาษาไทยแบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ชั้นสูงหรือชั้นเทพ ชั้นกลาง และชั้นต่ำ สำหรับในภาษาจีนนั้น ได้แบ่งเป็น 3 กลุ่มแต่เป็น 2 ระดับ

คือ ชั้นสูงหรือชั้นเทพรวมทั้งบรรพบุรุษ ชั้นต่ำ อีกกลุ่มหนึ่ง คือรูปปั้นเทวดาหรือเทพเจ้า ดังที่กล่าวไว้ข้างหน้านี้ แสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างในการใช้เกณฑ์ในการจำแนกประเภทระหว่างภาษาไทยและภาษาจีน นอกจากนี้แล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมหรือแนวคิดบางอย่างเหมือนและแตกต่างกันระหว่างไทยกับจีน เช่น คนจีนจะรวมบรรพบุรุษอยู่ในกลุ่มอมนุษย์ชั้นสูง ซึ่งให้ความเคารพ นอกจากนี้แล้ว คนจีนยังมีการจำแนกประเภทอมนุษย์ที่เป็นเทวรูปออกจากอมนุษย์ประเภทอื่น โดยกำหนดใช้คำลักษณนามเฉพาะ ความแตกต่างเหล่านี้ อาจเนื่องจากความนับถือทางศาสนา และมุมมองของผู้ใช้ภาษาด้วย

ในด้านการจำแนกสิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ในภาษาไทยกับภาษาจีนมีความแตกต่างกันไป กล่าวคือ ในภาษาไทยได้พิจารณาจากภาพกว้าง ซึ่งถือว่า สัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตแต่ไม่ใช่มนุษย์ โดยไม่ได้พิจารณาจากชนิดของสัตว์ รูปร่างหน้าตาและอายุของสัตว์ ซึ่งเป็นตัวกำหนดที่ใช้ในการพิจารณาในภาษาจีน กล่าวคือ สิ่งมีชีวิตประเภทสัตว์ได้แบ่งตามชนิดของสัตว์ ซึ่งได้จำแนกอย่างคร่าว ๆ มีขอบเขตค่อนข้างกว้าง ซึ่งได้จำแนกเป็นสัตว์เลี้ยง สัตว์น้ำ และสัตว์ปีก ซึ่งไม่เหมือนการจำแนกชนิดของสัตว์ในสมัยปัจจุบันตามวิทยาศาสตร์ เนื่องจากในสมัยโบราณชาวจีนยังมีความรู้ที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์น้อย จึงไม่สามารถแบ่งชนิดของสัตว์ได้ชัดเจนและละเอียดอย่างปัจจุบัน นอกจากการแบ่งตามชนิดของสัตว์แล้ว ยังได้แบ่งตามรูปร่างหน้าตาของสัตว์อีกด้วย เช่น สัตว์ที่มีรูปร่างยาวจะใช้คำว่า “条 tiáo” เช่น งู ปลา หนอน เป็นต้น นอกจากเกณฑ์ที่กล่าวไปแล้ว ยังได้แบ่งตามอายุของสัตว์อีกด้วย กล่าวคือ ได้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม สัตว์ที่โตแล้วกับสัตว์ที่พึ่งเกิดใหม่ เช่น คำลักษณนามคำว่า “窝 wō” เป็นคำที่ใช้กับสัตว์ที่เป็นฝูงและพึ่งเกิดใหม่เป็นเฉพาะ ส่วนคำว่า “群 qún” เป็นคำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ที่เป็นฝูง และมักจะใช้กับสัตว์ที่โตแล้ว ดังที่อธิบายแล้ว แสดงให้เห็นว่า ชาวจีนให้ความสำคัญกับสัตว์ต่าง ๆ และพิจารณาจำแนกสัตว์ต่าง ๆได้ละเอียดกว่าไทย มุมมองในการพิจารณาเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างการจำแนกคำลักษณนามที่ใช้กับสัตว์ในภาษาไทยและภาษาจีน กล่าวคือ กลุ่มหนึ่งมองในภาพกว้าง อีกกลุ่มหนึ่งมองในภาพละเอียด

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ในด้านการจำแนกสิ่งไม่มีชีวิตประเภทต่าง ๆ เช่น ประเภทพืช ประเภทสถานที่ ประเภทสิ่งของ ภาษาไทยกับภาษาจีนมีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ในการจำแนกประเภทพืชนั้น ได้แบ่งตามรูปทรงและส่วนประกอบของพืช ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน สำหรับการจำแนกประเภทสถานที่นั้น ได้แบ่งตามประเภทสถานที่และขนาดของสถานที่ด้วย

ในการจำแนกสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของนั้น ผู้วิจัยได้จัดเป็น 3 กลุ่มไว้ คือ กลุ่มที่เกี่ยวกับยา กลุ่มที่เกี่ยวกับหนังสือ อักษร บทความ กลุ่มที่เป็นสิ่งของอื่น ๆในการศึกษากลุ่มที่เกี่ยวกับยา ผู้วิจัยพบว่า ในภาษาไทยคำลักษณนามที่ใช้กับยามีจำนวนน้อยกว่าภาษาจีน นอกจากนี้แล้ว ชาวจีนยังมีการจำแนกยาตามเกณฑ์ต่าง ๆ กล่าวคือ แบ่งตามสภาพ แบ่งตามส่วนประกอบ แบ่งตามจำนวนครั้งที่ต้มยา การมีคำลักษณนามที่ใช้กับยาเป็นจำนวนมากและใช้เกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกประเภทยานั้น แสดงให้เห็นว่า ชาวจีนมีการใช้ยาสมุนไพรอย่างทั่วไปและมีประวัติอันยาวนาน นอกจากนี้แล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า ชาวจีนให้ความสำคัญกับยาสมุนไพรเป็นอย่างมากและมีความรู้เกี่ยวกับยาสมุนไพรเป็นอย่างดีและลึกซึ้งด้วย ทั้งในด้านสรรพคุณของยาและวิธีการหรือขบวนการในการต้มยา กล่าวคือ ส่วนประกอบของยาต่างกัน วิธีการหรือขบวนการในการต้มยาต่างกันหรือเวลาที่ใช้ในการต้มยาต่างกัน และจำนวนครั้งของการต้มยาต่างกันนั้นย่อมทำให้สรรพคุณของยาแตกต่างกันออกไป

ในด้านการจำแนกสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของกลุ่มที่เกี่ยวกับหนังสือ อักษร บทความ ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็ได้แบ่งตามจำนวนและความสั้นยาว กล่าวคือในภาษาไทยได้แบ่งตามจำนวนวรรค ส่วนในภาษาจีนได้แบ่งตามจำนวนวรรคและจำนวนเล่มด้วย การมีคำลักษณนามที่ใช้กับสิ่งของกลุ่มที่เกี่ยวกับหนังสือ อักษร บทความเป็นจำนวนมาก และมีการใช้จำนวนและความสั้นยาวเป็นเกณฑ์ในการจำแนก แสดงให้เห็นว่า ทั้งประเทศไทยและประเทศจีนต่างก็เป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมของตนเองและมีความเจริญทางวัฒนธรรมด้วย ซึ่งทั้งสองประเทศต่างก็เป็นประเทศที่มีอารยธรรม

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University

ในด้านการจำแนกสิ่งไม่มีชีวิตประเภทสิ่งของกลุ่มที่เป็นสิ่งของอื่นๆนั้น ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็ได้แบ่งตามรูปทรง ขนาดและคุณสมบัติอื่นๆ เช่นเดียวกัน แต่ก็มีความแตกต่างกันบ้าง กล่าวคือ ในการพิจารณาสิ่งของบางอย่างโดยใช้เกณฑ์หลักเดียวกัน เช่น แบ่งตามลักษณะทางรูปทรง แต่ผลการพิจารณาก็อาจต่างกัน ซึ่งเนื่องจากผู้ใช้ภาษามองในมุมมองต่างกันในการพิจารณาลักษณะของสิ่งของเหล่านั้น จึงทำให้ผลที่ได้มาแตกต่างกันไป

การศึกษาครั้งนี้ ทำให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างกันในด้านการใช้คำลักษณนามและเกณฑ์การจำแนกสิ่งของต่าง ๆ ทั้งในภาษาไทยและภาษาจีน นอกจากนี้แล้วการใช้คำลักษณนามในทั้งสองภาษาสามารถแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมทั้งสองประเทศ เช่น วัฒนธรรมไทยและจีนต่างก็มีการนับถืออาวุโส นับถือผู้มีความรู้ และยังสะท้อนให้เห็นลักษณะความเป็นอยู่ของสังคมชาวไทยและชาวจีนอีกด้วย เช่น ในภาษาจีนมีคำลักษณนามที่ใช้กับยาสมุนไพรเป็นจำนวนมาก เพราะชาวจีนให้ความสำคัญกับยาสมุนไพร และมีความรู้ที่เกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ภาษาสามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะความเป็นอยู่ของชนชาตินั้น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยกับภาษาเพื่อนบ้านในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ภาษาเขมร ภาษาพม่า ภาษาลาว เป็นต้น

2. ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาจีนตามแนวอรรถศาสตร์

3. ศึกษาคำลักษณนามคำว่า “อัน”ในภาษาไทย และเปรียบเทียบกับคำลักษณนาม “个 gè” ในภาษาจีนซึ่งเป็นคำลักษณนามกลาง ๆ ที่ใช้กับคำนามได้ทั่ว ๆ ไป เพื่อศึกษาว่าคำทั้งสองนี้สามารถใช้กับคำนามประเภทใดได้บ้าง มีข้อจำกัดในการใช้อย่างไรเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

มหาวิทยาลัยบูรพา Burapha University